EN EL MEU LLINDAR

SÓC com el guerrer vingut de l'enllà,
cenyit de porpra mil·lenària:
la sang dels meus camps, dels roigs sementers,
la saba dels rostolls o l'espígol;
i deixo que a l'endins em floreixi el llegat de la Terra,
pur llinatge menat per cinc espigues altívoles
i quatre roselles com arborats ponents.
I ara ulls enemics s'aturen sotjadors a la meva riba,
sense assolir els ocells que s'encelen per atzurs interiors;
llances de neu volen ferir-me
i abismes alats: astors, falcons i corbs,
fuetejant els aires dòcils,
però cada vegada retrunyen els corns fulgurants de l'endins
i tots queden, retuts i erms, a la riba,
davant la porta barrada.
Llavors l'esperit em creix en marea,
com una flor escumejant,
talment una esperança marina
o una aroma muntanyenca,
mentre els sols de la ment brillen alts;
i esdevinc una tardor lluminosa
o un ombrívol estel.

(De *La nostra nit*. Barcelona, 1951.)

EN MI UMBRAL

Soy como el guerrero llegado del más allá,
ceñido de púrpura milenaria:
la sangre de mis campos, de las rojas sementeras,
la savia de los rastrojos o el espliego;
y dejo que en lo recóndito me florezca el legado de la Tierra,
puro linaje guiado por cinco espigas altivas
y cuatro amapolas como encendidos ponientes.
Y ahora ojos enemigos se detienen al acecho en mi orilla,
sin alcanzar los pájaros que se remontan al cielo por azules interiores;
lanzas de nieve quieren herirme
y abismos alados: azores, halcones y cuervos,
fustigando los aires dóciles,
pero cada vez resuenan los cuernos fulgurantes de lo recóndito
y todos quedan, rendidos y yermos, en la orilla,
ante la puerta cerrada.
Entonces el espíritu me crece en marea,
como una flor espumosa,
talmente una esperanza marina
o un aroma montañés,
mientras los soles de la mente brillan altos;
y me convierto en un otoño luminoso
o una estrella sombría.